

VERLEID ME

Leesexemplaar

© 2020, Anja Feliers en Van Halewyck
Van Halewyck maakt deel uit van Pelckmans uitgevers nv
www.pelckmansuitgevers.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veele-
voudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar
gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en
schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke
uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrek-
king tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made
public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without
prior permission in writing from the publisher.

Coverbeeld: thinkstock.com
Foto auteur: Jelle Vermeersch

D/2020/7104/54
ISBN 978 94 6383 057 7
NUR 332

vanhalewyck.be

 [vanhalewyck](https://www.facebook.com/vanhalewyck) [vanhalewyck](https://twitter.com/vanhalewyck) [van_halewyck](https://www.instagram.com/van_halewyck)

Anja Feliërs

VERLEID ME

Ze wist dat ze met vuur speelde,
maar het was sterker dan haarzelf...

Van Halewyck

PROLOOG

Haar stem was vlijmscherp en doorkliefde de lucht.

Ik trok opnieuw aan mijn sigaret en probeerde mezelf ervan te overtuigen niet verder te luisteren. Het was zinloos om haar tirade aan te horen. Het was duidelijk dat zij zichzelf graag hoorde praten en dat ze niets of niemand zou ontzien. ‘Kom’, zei Thomas, die naast me stond. Het viel ook hem op dat het veel inspanning van me vergde dit zomaar aan te horen.

‘Vraag maar eens aan haar hoe zij haar thema’s uitmelkt’, spuwde Ella, terwijl de camera in mijn richting draaide. Even was ik verbouwereerd, keek ik haar uitdrukkingeloos aan. Net toen ik iets wilde zeggen, trok Thomas aan mijn arm.

‘Kom nu,’ zei hij nadrukkelijk, ‘laat dat mens gewoon. Ze is het niet waard.’ Thomas keek Ella Mariën, gevierd roman-schrijfster, een tel indringend aan. De woede en het ongeloof stonden op haar gezicht geschreven. Ze daagde Thomas uit en keek hem verhit aan.

Ik wilde een einde maken aan de vertoning, nam Thomas bij zijn hand en wilde verder naar binnen lopen, naar de beslotenheid van het Boekenbal, weg van de camera’s, Ella geen blik meer gunnend. Maar op dat ogenblik riep ze mijn naam, luid en duidelijk. Het verbaasde me alleszins al dat ze die kende.

‘Vraag eens aan haar hoe ze haar dode dochtertje misbruikt heeft in haar boek om haar verkoopcijfers te halen.’

De stilte na haar woorden was verbijsterend.

Even leek de tijd stil te blijven staan, alsof het geluid rondom

ons volledig wegviel. Ik voelde een vreemde pijn in mijn onderbuik en hapte tegelijk naar adem.

Voor ik besepte wat ik deed, liet ik Thomas' hand los en zette drie passen in Ella's richting.

Mijn stem was even scherp toen mijn woorden weerklonken.

'Ik, Ella,' zei ik langzaam maar duidelijk hoorbaar, 'ik ben tenminste in staat om een gevoel, hoe pijnlijk ook, in mijn werk te leggen. Misschien moet jij dat ook eens proberen. Het zou je boeken goed doen, Ella.'

Ik was me er op dat ogenblik niet van bewust dat de camera's op mij gericht waren, dat er ondertussen heel wat meer toehoorders waren dan een aantal minuten geleden. Ik besepte niet dat ik Ella Mariën, Gouden Uilwinnares, vernederd had voor het oog van heel kijkend Vlaanderen, voor het oog van heel schrijvend Vlaanderen. Het enige wat ik op dat moment wilde was de pijn kwijtraken die door haar in mij kroop.

Toen ik haar secondelang recht in de ogen keek en in haar ogen de weerstand zag breken, draaide ik me om, nam Thomas' hand opnieuw vast en liep samen met hem de trappen op naar binnen. De mensen rondom ons schenen met verstomming geslagen en keken me aan alsof het orakel gesproken had.

DEEL I

De lucht was van het blauwste soort. Hier en daar zag je een plukje verloren wit. Traag trok een vliegtuigje over de villawijk heen. De zon deed de lucht zinderen en ontlokte bij de cicades in de bomen schrille geluiden. Ik glimlachte toen ik hun bekende geluid hoorde. Het bracht een golf van herkenning teweeg.

Ik liep achter Thomas aan en bekeek met de hand boven mijn ogen de villa waar we voor veertien dagen onze intrek zouden nemen. Veertien dagen waar we reikhalzend naar hadden uitgekeken. We hadden net als de kinderen de dagen afgeteld, een voor een. Iedere dag van de laatste anderhalve maand kruisten we aan op de kalender en hoe meer kruisen er verschenen, hoe enthousiaster de kinderen gereageerd hadden. Thomas en ik deelden hun hunkering. Het deed ons beseffen dat we eraan toe waren. Dat het jaar zwaar was geweest. We hadden beiden hard gewerkt en met twee kleine kinderen erbij was het vaak puzzelen geweest om al onze verplichtingen na te komen.

‘Het ziet er goed uit’, zei ook Thomas nu. ‘Blijf jij even bij de auto? Ik ga de sleutel halen bij de overbuurman.’

Ik knikte en richtte mijn blik op de achterbank. Daar waar Anna en Jona lagen te slapen. Daar waar een plaatsje leeg was. Pijnlijk leeg. Ik schudde mijn hoofd en probeerde me te concentreren op mijn gedachten en niet op mijn gevoelens.

Anna en Jona lagen knus tegen elkaar aan. Het was immers midden in de nacht geweest toen we vertrokken. Iets na tweeën was onze auto ons vertrouwde dorp uitgereden. De kinderen waren toen klaarwakker en vol ongeduld om het beloofde paradijs te gaan ontdekken. Dat er nog een reis van minstens twaalf uur tussen zat, was voor hen moeilijk om te begrijpen. En zolang het donker was, hadden ze hun geduld nog kunnen bewaren, maar zodra het licht begon te worden, was hun ongeduld toegenomen. De vraag ‘of het nog ver was’ werd bijna om het kwartier gesteld, tot ze beseften dat ‘het nog heel ver was’ en ze

na verloop van tijd teleurgesteld hun vragen staakten. Ze concentreerden zich op de film op de dvd-schermpjes.

De rit was voorspoedig verlopen tot ergens dicht bij Lyon. Onze gps voorspelde toen de ene na de andere file en helaas bleef het niet bij voorspellingen. Voor we er goed en wel erg in hadden, zaten we vast en moesten we uren lang in horten en stoten onze weg vervolgen. Ergens rond halftwaalf waren we van de autoweg afgereden en hadden we een McDonald's opgezocht. Na een stevige pauze van een uur hadden we onze reis voortgezet. Het was even daarna dat onze kleine actievelingetjes in slaap waren gevallen en de rust op de achterbank terugkeerde.

Rond kwart voor vijf in de namiddag reden we de snelweg opnieuw af, deze keer in het besef dat we er nu echt bijna waren. Toen we het privédoorn van La Bouverie bij Roquebrune-sur-Argens opreden, ontlokte ons dat kreetjes van enthousiasme. De villawijk met kleine straten vol typisch Provençaalse huisjes deed een glimlach op Thomas' gezicht verschijnen. Toen we het straatje inreden waar op de hoek onze villa lag, zag ik hem goedkeurend knikken terwijl hij het geheel in zich opnam. 'Mooi hè, schat', zei hij terwijl hij zijn hand op mijn bovenbeen legde. Het was zijn manier om te zeggen dat ik een goede keuze had gemaakt.

Ik ondernam een poging de kinderen wakker te krijgen. Wreef over hun vermoeide kopjes en zei zachtjes maar duidelijk hun naam. Heel langzaam gingen de klepjes van hun ogen omhoog, maar het ging moeizaam, erg moeizaam. Ik keek over de wagen heen waar Thomas was. Ik keek naar het huis van de overbuurman, maar van Thomas geen spoor. Ik liet de portieren van de auto openstaan en zette een paar stappen in de richting van de villa.

Langzaam liep ik naar de voorkant, nieuwsgierig naar het gehele plaatje. De lage omheining was volledig omgeven door een

groen doek van gaas waardoor nieuwsgierigen het zicht ontgenomen werd. Terwijl ik naar voren stapte, voelde ik hoe warm het hier was, een wereld van verschil met de grijze druilerige zomerdagen die we in België achter ons hadden gelaten. Toen ik over de omheining keek, hield ik mijn adem in. De schoonheid van het villaatje overweldigde mij.

De zachtgele muren contrasteerden prachtig met de typisch blauwe Provençaalse luikjes. Voor het huis sloppte het zwembad onze aandacht volledig op. Het was omgeven door mooie plavuizen waarop een aantal ligbedden en een blauwe parasol het plaatje compleet maakten. Ik zuchtte diep. Was tevreden dat we er waren. Dat onze vakantie nu echt kon beginnen. Ik slenterde verder terwijl ik het volledige huis in me opnam. De halfopen patio aan de linkerkant voor het huis met een lange houten tafel eronder, de lavendelstruiken rond het zwembad, de rode bloeiende bloemen op struiken langs de omheining, olijfbompjes... alles straalde een rust uit die ik nu al over me heen voelde dalen.

Ik schrok op door een geluid afkomstig van ergens op het domein.

Vanachter een aantal hoge struiken bij het zwembad verscheen plots een man met ontbloot bovenlijf, een schepnet in de hand. Hij liep met langzame passen naar het zwembad en stak de stok in het water. Beheerst, met langzame gebaren schraapte hij geconcentreerd over de bodem. Steeds opnieuw herhaalde hij zijn handelingen. Het viel me op hoe bruin hij was, lichtjes gespierd. Net genoeg, niet te veel. Hij had donkerblond haar dat in zijn nek een beetje krulde. Er ging iets van hem uit wat mijn aandacht trok. Ik wist niet wat het was. Ik kon het niet beschrijven.

‘Mama!’ Anna’s stem weerklonk door het straatje. Ook de poolman had het gehoord en draaide zijn hoofd een kwartslag om. Hij keek me plots recht in de ogen. Het was een blik die

me van mijn stuk bracht. Toen hij me zag en beseftte dat ik hem had staan begluren, gleed er een vreemde glimlach over zijn gezicht. Ik reageerde betrappt en sloeg mijn ogen neer.

'*Bonjour*', zei hij zacht maar duidelijk. Ik keek hem weer aan, glimlachte onzeker en knikte. Ik draaide me om en liep op Anna af, die uit de auto gestapt was en naar me toe gerend kwam. Terwijl ik haar optilde en terug naar de auto liep, keek ik zijdelings naar hem. Met nog steeds dezelfde vreemde glimlach volgde hij mijn handelingen. Ik kustte Anna op haar voorhoofd, zette haar bij de auto weer neer en boog naar de achterbank om Jona uit zijn gordel te bevrijden. Die was inmiddels meer dan wakker en glimlachte naar me.

'We zijn er hè, mama', zei hij blij.

Ik knikte en maakte zijn gordel los.

Toen ik hem uit de auto haalde en op de stoep neerzette, kwam Thomas aangewandeld met de overbuurman.

'*Bonjour madame*', zei deze toen hij mij zag. Hij stak zijn hand vriendelijk uit, knikte toen ik hem eveneens groette en richtte zich toen opnieuw tot Thomas.

De buurman, monsieur Léon, was een prille zestiger, klein, met een diepgetaande huid, grijs haar en al een beetje kalend. Zijn gezicht was rond en had zachte trekken. Hij liep via het blauwe hekje naar de achterzijde van de villa, waar zich de voordeur bevond, tegelijk mompelend dat hij naar de Tour de France zat te kijken en dat 'ze' bijna 'binnen' waren. Thomas grijnsde me toe met een blik van verstandhouding. Ik knikte ten teken dat ik het begrepen had, monsieur Léons radde Frans. Mijn Frans was sowieso niet van het beste. Begrijpen lukte vaak nog wel, maar spreken ging me moeizaam af. Het was net alsof mijn hersenen niet de juiste verbindingen konden leggen. Monsieur Léon liet ons binnen in de mooie villa. Toen we binnenkwamen, viel er een zalige koelte over ons heen.

Het interieur van de villa was heel mooi. De kamers waren niet uitzonderlijk groot, maar er was voldoende ruimte en het geheel oogde verzorgd en luchtig. De slaapkamer van Thomas en mij lag beneden, met een open badkamer eraan vast. Boven waren er nog eens twee slaapkamers.

Monsieur Léon vroeg ons herhaaldelijk of het goed was. Thomas en ik knikten telkens overtuigend. Anna en Jona trippelden steeds achter ons aan, telkens ‘mooi’ en ‘chic’ roepend. Monsieur Léon leek ken te begrijpen en glimlachte goedmoedig.

De keuken was compact, maar handig. De zithoek klein, maar gezellig. Toen monsieur Léon de deur naar het overdekte terras opende en het zwembad in zicht kwam, verdrongen de kinderen zich om het eerst bij het water te zijn. Via een klein paadje tussen de lavendelstruiken bereikte Anna als eerste het zwembad.

‘O mam, wat mooi’, gilte ze, terwijl ze zich bukte en haar handje in het water stak. ‘Het water is heerlijk. Mogen we er al in?’

‘Ja mam’, bedelde Jona, die achter zijn oudere zus aanliep, maar even enthousiast was.

Thomas en ik schoten in de lach. Monsieur Léon glimlachte toen hij begreep dat de kinderen onmiddellijk het zwembad in wilden.

‘Voor mij kan het’, antwoordde Thomas terwijl hij me vragend aankeek.

‘En de boodschappen dan?’ Ik keek Thomas aan met mijn hand boven mijn ogen. ‘We hebben nog niets in huis. Moeten we niet eerst samen boodschappen gaan doen?’

Thomas dacht na en schudde toen zijn hoofd.

‘Als jij eerst een lijstje maakt, kunnen de kinderen en ik al de koffers gaan uitpakken. Daarna zal ik wel naar de supermarkt gaan en kun jij met de kinderen het water in. Zie je dat zitten?’

Ik knikte. En of ik dat zag zitten. Het leek me heerlijk om nu al met de kinderen het water in te gaan na zo lang in de auto gezeten te hebben. Dat Thomas de boodschappen wilde doen klonk me als muziek in de oren. Ik wist hoe het er toeling in de Franse supermarkten. Ze waren in niets te vergelijken met onze supermarkten. Vier keer zo groot en met minstens twintig kassa's waar het steeds drummen geblazen was.

‘Weet je het zeker?’

Thomas knikte overtuigend.

‘Laat de kinderen nu maar het water ingaan. Ze hebben al zo lang moeten stilzitten. Ik red me wel. Dat weet je toch.’

Ik knikte. Thomas had gelijk. Het was een goed idee dit even zo te doen.

‘Is goed jongens’, riep ik naar de kinderen. ‘Eerst een klein beetje uitpakken, zwempakken zoeken en dan kunnen jullie erin.’

Een gejuich steeg op. Anna en Jona renden terug onze richting uit. ‘Waar zijn de koffers?’ gilde Jona, die geen seconde verloren wilde laten gaan.

‘Maxim!’ Monsieur Léon deed een paar stappen in de richting van het zwembad. In een lagergelegen nis, achter het zwembad, kwam Maxim, de poolman, naar buiten. Monsieur Léon draaide zich naar Thomas en vertelde hem dat Maxim onze tuinman en poolman was. In een paar stappen was hij bij ons. Hij knikte ons toe en gaf Thomas en mij een hand terwijl hij opnieuw ‘*Bonjour*’ zei. Toen hij mijn hand nam en me aankeek, werd ik getroffen door het blauw van zijn ogen, het intense van zijn blik. Ik sloeg mijn ogen neer en richtte me tot de kinderen.

Terwijl ik de kinderen observeerde die het terrein verder onderzochten, hoorde ik monsieur Léon uitleggen dat Maxim vaker op het terrein aanwezig zou zijn gedurende ons verblijf,

maar dat hij ervoor zou zorgen dat we geen hinder van hem zouden ondervinden. Hij legde uit dat er hevige bosbranden geweest waren in 2003 en 2005 en dat er om die reden in deze villawijk besloten was dat er een nieuwe aanplanting moest komen. Een die minder gevaarlijk was bij bosbranden. Hij wees met zijn hand achter ons en vertelde dat Roquebrune-sur-Argens omgeven was door bossen en dat het 's zomers altijd kurkdroog was. In die optiek, vertelde hij, was Maxim er ook. De voorzijde van het huis had namelijk een groot stuk verwilderde tuin die tot aan het bos reikte. Maxim zou aan de voorzijde van het huis bepaalde planten en struiken verwijderen en andere aanplanten, maar monsieur Léon verzekerde ons nogmaals dat we er weinig hinder van zouden ondervinden. Integendeel, Maxim zou ons helpen waar hij kon.

Maxim knikte ter bevestiging en meteen vroeg hij aan Thomas of hij kon helpen de koffers uit de auto te halen. Thomas reageerde dankbaar en samen liepen ze naar de auto, terwijl de kinderen en ik het huis weer inliepen.

‘Mams, het is hier mooi’, zuchtte Anna terwijl ze onze slaapkamer binnenliep. Ze speurde nieuwsgierig rond en nam alles in zich op.

‘Wat is dat?’ vroeg Jona plotseling terwijl hij met zijn vinger-tje wees naar een hoek van onze slaapkamer. Ik volgde zijn blik en zag tot mijn verbazing een camera hangen.

‘Wat raar’, reageerde ik en nadat ik een paar tellen de camera bestudeerd had en met zekerheid wist dat het er inderdaad een was, liep ik meteen door naar onze badkamer. Maar daar was er geen. Ik liep terug naar de slaapkamer en bekeek opnieuw het onding dat daar in de hoek hing.

‘Worden we nu gefilmd, mama?’ vroeg Anna pienter. ‘Nou, ik mag hopen van niet’, bromde ik.

Ik liep terug naar de woonkamer en bestudeerde alle hoeken.

Anna was me gevolgd.

‘Daar mama’, riep ze terwijl ze haar armpje voor zich uit stak en met haar vinger priemde in de richting van de boekenplanken. En inderdaad, netjes tussen de boeken, hoogst onopvallend, hing ook een camera.

‘Dat kun je toch niet menen’, mompelde ik in mezelf terwijl ik ernaartoe stapte. Op dat ogenblik kwam Thomas binnen met een eerste koffer. Zijn glimlach maakte plaats voor verbazing toen hij mijn gezicht zag.

‘Er hangen camera’s in het huis’, gilde Anna voordat ik iets kon zeggen. ‘Kijk papa, hier hangt er een en in de slaapkamer ook.’ Anna liep uitgelaten de slaapkamer in, terwijl Thomas de koffer neerzette en met gefronste wenkbrauwen de woonkamer inliep.

‘Camera’s?’ reageerde hij verbaasd, maar toen ik er uitdrukkelijk naar wees, viel zijn mond open.

‘Dat kun je niet menen. En in de slaapkamer ook?’ Ik knikte terwijl ik achter hem aanliep naar onze slaapkamer.

‘Niet te geloven,’ reageerde hij half lachend, ‘en nog stevig op het bed gericht ook.’

‘Ja, lach jij maar’, blies ik. ‘Voor je het weet staan er straks stevige filmpjes van ons op het internet.’ Thomas lachte nu hardop en schudde zijn hoofd.

Op dat moment kwam Maxim de slaapkamer binnen met de koffer.

‘*Maxim, qu’est-ce que c’est ça?*’ Thomas keek hem vragend aan en wees naar de camera.

‘*Pas de problème, monsieur*’, reageerde hij terwijl hij de koffer neerzette. Met handgebaren die zijn woorden kracht bijzetten, legde hij uit dat het huis onder videobewaking stond voor de perioden dat het niet verhuurd werd. Maar we moesten ons geen zorgen maken, voegde hij eraan toe. Wanneer er bewoners

waren, stonden de camera's uit.

'Ik mag het hopen', bromde ik opnieuw zonder veel vertrouwen te hebben in zijn woorden.

Maxim liep weer naar buiten zonder onze reactie af te wachten.

'Ik vind dit niet echt leuk hoor, Thomas. Ze kunnen me veel zeggen, maar het idee dat je toch gefilmd zou kunnen worden, is niet prettig.'

'Ik weet het, ik weet het', reageerde Thomas. 'Ik los het met een op.'

Hij opende de koffer, rommelde er even in en trok twee zwarte sokken over de camera heen.

'Goed genoeg voor jou?' grijnsde hij breed.

Ik knikte terwijl ik in de lach schoot.

'Prima!'

'Goed zo, en die in de woonkamer, daar zetten we gewoon een boek voor. Probleem opgelost.' Hij liep de kamer uit om een volgende koffer uit de auto te gaan halen.

Ik grijnsde naar de sokken die in de hoek hingen. Het was geen gezicht, maar wel een perfecte oplossing.

'Jongens, eerst nog even insmeren. Jullie kunnen zo niet het water in.' De hitte drukte op mijn lijf, terwijl ik nauwelijks een paar minuten in de volle zon stond. Ik wilde uit die warme kleren en net als de kinderen het water induiken. Het was al vijf uur, maar nog steeds had de zon een verschroeiende kracht.

'Mag ik eerst?' Anna duwde Jona opzij en keek me verwachtingsvol aan. Ik haalde het busje zonnecrème en bekeek het kri-

tisch. Factor 50, het kon wat mij betreft niet hoog genoeg zijn om de velletjes van mijn kroost te beschermen.

‘Schat, ik ben weg!’ Thomas’ stem klonk ergens achter me. Hij wapperde met het boodschappenlijstje en keek me vriendelijk aan.

‘Kom eens hier’, riep ik hem.

Ik sloeg mijn armen rond zijn nek en keek hem diep in de ogen. ‘Kom gauw terug, wil je?’ Hij grijnsde en wreef me door mijn haar.

‘Ik doe mijn best. Maar je mag er toch op rekenen dat ik een paar uur weg ben. Je weet hoe hectisch die supermarkten hier kunnen zijn en het is zaterdagavond, dus ik reken op het ergste.’

Ik knikte. Begreep onmiddellijk wat hij bedoelde. ‘Jongens, tot straks. Zorg goed voor mama.’

Ik draaide me weer om naar Anna en Jona en smeerde hun lijfjes van boven tot onder in. Van oor tot teen, ik sloeg geen plekje over.

‘Jongens, nu wachten jullie hier onder de patio nog vijf minuten. Mama trekt gauw haar bikini aan en dan gaan we samen het water in, oké?’

‘Haast je nu maar, mam’, pruilde Anna. Het duurde haar allemaal veel te lang. Ik vloog onze kamer in en diepte mijn blauwe bikini uit de koffer op. Ik greep nog enkele grote handdoeken mee naar buiten en liep naar de kinderen.

Die begonnen spontaan te gillen toen ze me zagen. Ik gaf me over aan het vakantiegevoel dat over me heen gedaald was en gilte met hen mee. Uitgelaten liepen we naar het zwembad. Jona stortte zich vol overgave in het water. Anna stormde hem achterna, maat toen ze tot aan haar knieën erin stond, hield ze plots halt.

‘Is toch een beetje koud, hè mam’, zei ze met wat terughoudendheid in haar stem. Ik giechelde om haar beteuterde ge-

zichtje. Jona zag het en pleegde meteen een aanslag op haar dapperheid.

‘Ben je bang voor een beetje koud water, Anna?’ Zijn stem schoot uit en deed Anna verontwaardigd reageren.

‘Nee hoor, het lukt wel. Echt wel. Kijk maar.’ Vastberaden zette ze een paar stappen in het water tot aan haar middel.

‘Zie je wel’, zei ze nadrukkelijk. Jona bekeek haar met ongelooft.

‘Je moet er helemaal in,’ riep hij overtuigend, ‘zoals ik, kijk, tot aan mijn kop.’

‘Je hoofd, Jona’, leidde Anna hem af van haar angsten. ‘Je hebt een hoofd, geen kop, hoor!’

‘Tot aan je ho- hoofd’, zong Jona en tegelijk ging hij helemaal kopje-onder.

Ik zette meteen een paar passen in zijn richting en trok hem weer boven water.

‘Jona, niet te wild’, berispte ik hem. ‘Je hebt je “vleugeltjes” nog niet aan en ik heb liever nog niet dat je te diep gaat.’

‘Maar mam, ik kan zwemmen, dat wéét je toch.’

‘Ja, maar je moet hier toch je vleugeltjes aan. Het is hier erg diep, hoor.’ Jona bekeek me alsof ik hem voor de gek hield. Ik dacht aan Isa, maar besepte meteen ook dat ik niet moest overdrijven.

‘Blijven jullie nu maar in het voorste gedeelte van het zwembad. Tot waar jullie nog kunnen staan.’ Ik keek Jona doordringend aan. ‘Staan mét je hoofd boven water, Jona. Je hebt me goed begrepen, hoor.’

Toen Anna en Jona na een tijdje gewoon waren aan het water en aan de diepte van het zwembad, bleven ze netjes aan ‘hun kant’ en kon ik het me veroorloven zelf wat dieper te gaan.

Ik sloeg traag enkele slagen door het water en genoot van het besef dat dit het was. Voor dit gevoel waren we naar hier geko-

men, hadden we een reis van twaalf uur met de auto overgehad. En het was zalig. Echt heerlijk. *La douce France*. Ik zwom tot aan het einde van het zwembad en terug, steeds opnieuw, langzaam, maar met krachtige slagen. Ik hoorde de opgewonden stemmetjes van de kinderen, zag hun enthousiaste gezichtjes en glimlachte.

Ik zwom langer dan een kwartier op en af, hield de kinderen daarbij steeds in de gaten. Daarna ging ik naar het ondiepe gedeelte van het zwembad en ging op de rand zitten, steunend op mijn armen, mijn ogen gesloten, mijn hoofd achterover, genietend van de stralen van de zon die mijn lichaam warmden en de druppels op mijn lijf droogden.

Het was heerlijk te weten dat dit nu voor veertien dagen onze plek zou zijn. Waar niemand ons kende of herkende. Waar we anoniem in een huisje *in the middle of nowhere* onszelf konden zijn en niet moesten opletten hoe we liepen, hoe we zaten, wat we zeiden. Geen vervelende aandacht en stiekeme blikken. Hier waren we onbekend en alleen al dat gevoel te kunnen kopen voor twee zorgeloze weken was heerlijk. Was onbetaalbaar.

Ik dacht aan België en wat ik daar achtergelaten had. Ik wilde niet toegeven, niet aan mezelf en nog minder aan anderen, dat deze vakantie in het diepste zuiden van Frankrijk veel weg had van een vlucht. Weg van de media-aandacht die de laatste tijd verschroeiend was geweest. Weg van ieder citaat dat uit mijn mond werd geplukt en in een vaak verkeerde context werd weergegeven.

‘Mam, ga je niet meer zwemmen?’ Anna’s stem haalde me uit mijn gedachten. Ze zat zelf nog volledig in het water en keek me opgetogen aan. ‘Her is leuker als je meezwemt, mama’, bevestigde ze haar woorden en afwachtend keek ze me aan.

Ik twijfelde een tel. Het was best lekker in de warmte van de zon te zitten, met mijn benen bungelend in het zwembad.

In een opwelling sprong ik toch in het water, in het ondiepe, en liet me rustig zakken totdat alleen mijn schouders en mijn hoofd boven water waren.

'*Bojoer messjeu.*' Anna's Frans klonk aandoenlijk, maar meteen met het uitspreken van haar woorden en met een blik naast me gericht realiseerde ik me dat er iemand achter ons stond. Ik draaide me een kwartslag om en ontdekte daar Maxim, een paar meter verwijderd van het zwembad. Ik had hem gehoord noch gezien.

'*Bonjour*', zei ik, vriendelijk glimlachend.

Maxim deed enkele stappen naar het zwembad en boog toen door zijn knieën, zodat hij op zijn hurken kwam te zitten.

'*Bonjour*', zei ook hij. Hij ontweek mijn blik en vroeg aan Anna en Jona hoe ze heetten. Die keken hem niet-begrijpend aan. Hun Frans beperkte zich immers tot 'bonjour' en 'merci'. Ik vertaalde Maxims woorden. Om beurten zeiden ze hun naam. Hij knikte goedkeurend. Toen wees hij naar zichzelf.

'Maxim', zei hij daarbij. Anna en Jona begrepen het.

'Hij heet Maxim, mam', riep Jona en ik lachte. Ook Maxim glimlachte.

'*Et vous?*' zei hij terwijl hij me diep in de ogen keek.

'*Je m'appelle Nanou.*'

'Nanou', herhaalde hij mijn naam langzaam. En toen zei hij iets wat me meteen al verraste: 'Een mooie naam voor een mooie vrouw.' Het duurde een fractie van een seconde voordat ik de woorden echt begrepen had, en toen het eindelijk zover was en ik van mijn verrassing bekomen was, was hij alweer opgestaan.

'Ik ben klaar voor vandaag', zei hij langzaam. En of ik het goedvond als hij er morgenvroeg weer was. Ik knikte. En of het oké was dat hij om een uur of acht zou beginnen, dan was het niet zo warm en zou hij kunnen doorwerken tot een uur of

twaalf. Dan zou hij stoppen, want dan werd het te warm om nog buiten in de volle zon te werken. Ik liet de woorden tot mij doordringen om er zeker van te zijn dat ik het allemaal wel goed begrepen had.

'Oui, c'est bien', reageerde ik. *'À demain.'* Hij knikte, draaide zich om en liep langzaam van het zwembad weg en verdween toen ergens achter het huis.

'Komaan mam, zwemmen nu', riep Jona, en zonder nog verder na te denken draaide ik me om en zwom naar het diepe gedeelte van het zwembad.

Toen ik terugkwam van de winkel, zaten zowel Nanou als de kinderen in het zwembad. Vanuit de keuken sloeg ik hen gade. Ze wisten niet dat ik al terug was en het was een mooi plaatje hen zo onbezorgd bezig te zien. Ook Nanou hoorde ik giechelen van plezier. Het bracht een goed gevoel in mijn lijf haar zo bezig te horen.

De laatste maanden waren immers erg slopend geweest voor haar. De aanvaring met Ella Mariën op het Boekenbal en alle verdere onheil dat daaruit voortgekomen was, hadden Nanou erg uitgeput.

Ik dacht terug aan het Boekenbal. Aan de vreselijke scène die Ella daar gemaakt had. Als ik eraan terugdacht, ging het bloed in mijn aderen opnieuw koken. Wat Nanou echter niet wist, was dat ik na die aanvaring op het Boekenbal Ella nog even apart had genomen.

Ze was ontzettend geschrokken toen ik plots voor haar stond.

‘Wat moet je?’ had ze gezegd terwijl haar ogen angstig heen en weer schoten op zoek naar hulp. Ze wist dat we geen gewoon vriendelijk gesprek zouden hebben met elkaar.

‘Je weet heel goed waarom ik hier voor je sta. Ik kom je zeggen dat je Nanou met rust moet laten. Als je haar nog één keer lastigvalt, krijg je met mij te maken.’

Ella keek me vreemd aan.

‘Kan ze haar eigen boontjes niet doppen? Moet jij alles voor haar oplossen?’

‘Nanou weet niet eens dat ik hier nu bij jou ben en dat wil ik zo houden. Jij blijft uit ons leven. Je hebt het recht niet je uit te spreken over hoe Nanou en ik de dood van ons dochtertje verwerken. Dat was een heel smerige opmerking die je maakte over Isa.’

Ella slikte iets weg en keek me plots recht in de ogen.

‘Ik weet het, Thomas. Ik ben te ver gegaan. Ik had dat niet mogen zeggen.’

Verbaasd keek ik Ella aan. Was dit een verontschuldiging?

'Ik heb een glaasje te veel op en ben een beetje gefrustreerd de laatste tijd. Ik zat me wel verontschuldigen bij Nanou.'

Ik greep Ella bij de arm. Ze keek me geschrokken aan.

'Als je het maar laat!' siste ik. 'Blijf uit haar buurt. Je hebt echt genoeg aangericht.'

'Maar...'

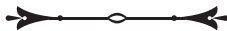
'Niks te maren. Er is niets, maar dan ook niets wat jij nu kunt zeggen dat haar gevoel nog kan veranderen. Je hebt net een mes in haar hart gestoken en ik laat het niet toe dat je daar nog een beetje mee gaat zitten draaien. Je laat haar met rust, begrepen?'

Ik zette druk op haar arm. Ella knipperde met haar ogen, maar zei verder niks. Er zat een vreemde gloed in haar ogen toen ze me aankeek. Ze zei niets, maar ik zag dat ik haar gekwetst had. Dat ze mijn reactie niet verwacht had.

Ik liet haar arm los. Zonder verder nog een woord tegen haar te spreken, draaide ik me om en liep bij haar weg. Het had me goed gedaan mijn hart te luchten. Ik hoopte alleen dat ze het besef had bij Nanou uit de buurt te blijven.

Dat was wat zich nauwelijks vier maanden eerder had afgespeeld op het Boekenbal. Ondanks mijn dreigementen aan Ella bleef de ruzie tussen hen nazinderen. Toch was dat niet rechtstreeks Ella's fout. De media bleven hen beiden in het oog houden, waardoor Nanou het heel erg moeilijk had alles zomaar achter zich te laten.

Het deed me dan ook goed haar hier zo onbezorgd bezig te zien. Het was een goede beslissing geweest om op vakantie te gaan en België en het hele mediacircus even achter ons te laten. Ik was ervan overtuigd dat deze vakantie wonderen zou verrichten voor Nanou.

‘Liggen jullie lekker?’ De pasgewassen hoofdjes van Anna en Jona piepten boven de lakens uit. Ze waren moe, doodop van de lange dag, maar toch wilden ze niet opgeven, vochten ze nog tegen de slaap, omdat ze het gevoel hadden dat alles zo leuk en anders was en dat ze geen minuut wilden missen van hun nieuwe verblijf hier in Frankrijk.

Ik zat op het bed naast Jona en kustte hem zachtjes op zijn voorhoofd.

‘Komaan jongen, nu moet je echt je oogjes toedoen, hoor.’ Ik wreef een pluk haar uit zijn gezicht en gaf hem een kusje op zijn mond. Zijn twee armpjes knelden zich rond mijn nek.

‘Je moet hier blijven, mama. Ik wil nog niet slapen. Ik ben nog niet moe.’

Vanuit mijn positie keek ik naar zijn bleke gezichtje, blonde haartjes en blauwe oogjes.

‘Je moet nu wat slapen, lieverd. Je moet. Anders kun je morgen niet gaan zwemmen omdat je te moe bent.’

‘Maar het is hier zo leuk, mam. We willen helemaal nog niet slapen en papa ligt ook nog in het zwembad,’ mengde ook Anna zich in het gesprek. Ze keek me aan met haar diepblauwe ogen, terwijl ze haar hoofdje steunde op haar armpje.

‘Papa moet even afkoelen, lieverd. Wij hebben al gezwommen toen hij boodschappen deed, maar nu wil hij ook even van het water genieten.’

‘Ga jij er ook nog in, mam?’

‘Nee Jona, ik denk het niet’, loog ik. Een leugentje om bestwil. ‘En nu gaan we echt slapen, hoor.’ Ik trok mijn strengste gezicht, liep om het bed heen naar Anna en stopte ook haar in terwijl ik haar een kusje gaf.

‘En in bed blijven liggen, hoor jongens. Ik wil niet dat jullie van de trap vallen.’ Ik liep naar het raam en controleerde of dat vastzat en of de gesloten luiken ook niet los konden. Toen ik de

lichten doofde en de deur dichttrok tot op een kiertje, was het tegen mijn verwachting in stil.

Ik liep naar beneden, door onze slaapkamer naar de badkamer. Ik raapte de natte badhanddoeken op en de bikini en de zwembroek van de kinderen. Toen ik door het smalle, open raampje van de badkamer naar buiten keek, zag ik Thomas baantjes trekken in het zwembad. Langzaam en geconcentreerd. Ik glimlachte onbewust terwijl ik hem zo bleef gadeslaan.

Het was bijna halfacht toen Thomas terug was van de winkel. De kinderen waren uitgehongerd en vielen aan op de boodschappen. Zo snel als we konden, haalden we de stokbroden, Franse kazen en het fruit tevoorschijn, zodat we eerst konden eten.

Ik had de tafel onder de patio al gedekt. Het duurde dan ook niet lang of we aten onze eerste Franse maaltijd samen buiten op.

Thomas had zoete witte wijn meegebracht, en nadat we met de eerste glazen geklonken hadden op onze vakantie, ging ook het tweede glas er vlotjes in. Ofschoon ik er gretig bij at, voelde ik vrij snel een doezelig gevoel over me heen komen. Het was een aangenaam gevoel, van moeheid en niet al te veel hoeven nadenken.

Thomas mopperde over de afgrijselijke drukte in de mega-Carrefour en dat hij een beetje onderschat had wat alleen winkelen in zulke supermarkten betekende.

Ik nipte aan mijn glas terwijl ik naar Thomas keek. Soms kon ik het bijna niet geloven dat het na acht jaar huwelijk nog steeds goed ging tussen ons. Dat ik nog steeds blij werd als hij thuis kwam na een lange dag op het werk. Ik was blij met wat ik toen in hem gezien had. De eigenschappen die ik in hem ontdekt

had toen ik vijftientig was en hij bijna drieëndertig, waren eigenschappen geweest die ik niet zo vlug terugvond in andere mannen. Ik heb me vaak afgevraagd of het door zijn leeftijd kwam dat hij zo zelfverzekerd en rustig overkwam. Thomas was immers acht jaar ouder dan ik. Tot dan toe had ik alleen maar relaties gehad met mannen van mijn leeftijd en hoe ik het ook wendde of keerde, daar zat vaak een vorm van machogedrag bij dat me na een tijdje steeds tegen de borst ging stuiten. Ik vond het vermoeiend naar mannen te luisteren die de hele avond lang een gesprek voerden waarin zij alleen de hoofdrol speelden. Waar het enige wat ik bijdroeg aan de conversatie een knik of een bevestiging was. En toegegeven, ik luisterde graag naar anderen. Liever nog dan dat ik zelf een hele woordenstroom tevoorschijn moest toveren. Maar praten over iets of over jezelf is een wereld van verschil en vooral in dat laatste was menige man goed. Toen ik Thomas ontmoette, bemerkte ik meteen dat hij niet zo was. Dat hij steeds heel erg zijn best deed te luisteren naar wat anderen te vertellen hadden en dat hij steeds de juiste vragen wist te stellen om het gesprek levendig te houden. Meer nog, door de interesse die hij tentoonspreidde voor wat je te vertellen had, kreeg je het gevoel een waardige gesprekspartner te zijn.

Ik betrapte me erop dat ik stond te dagdromen terwijl ik de natte spullen van de kinderen nog steeds in mijn armen hield. Ik liep naar buiten, hing de spullen aan het droogrek en goot voor Thomas en mezelf nog een glas witte wijn in. Toen ik naar hem toeliep in de richting van het zwembad en hij me zag aankomen, verscheen er een glimlach rond zijn lippen. Ik ging aan de rand van het zwembad zitten en wachtte tot hij naar me toe gezwommen kwam.

‘Lekker’, zei hij terwijl hij ging staan en het water uit zijn ge-

zicht wreef. Hij kwam tegen mijn benen aan staan en nam een glas witte wijn uit mijn handen.

We lieten de glazen opnieuw tegen elkaar klinken en dronken terwijl we elkaar aankeken.

‘Kom je er ook nog in?’ vroeg Thomas. Zijn ogen waren uitnodigend.

Ik zette mijn glas wijn naast me en trok mijn jurkje over mijn hoofd uit.

‘Je bent mooi met die blauwe bikini’, zei Thomas goedkeurend. Ik glimlachte en liet me in het water zakken. Het water was lekker, leek zelfs warmer dan vanmiddag.

Ook Thomas zette zijn glas nu aan de kant. Hij nam mijn handen en trok me mee naar het diepere gedeelte van het zwembad. Ik sloeg mijn benen rond zijn middel en voelde dat hij daar opgewonden van raakte. Ik glimlachte. Moest er eigenlijk om grijnzen dat ik niet veel moeite moest doen om hem te prikkelen.

‘Heb je zin?’ vroeg ik overbodig.

Thomas grijnsde.

‘In jou? Altijd.’

Ik legde mijn armen rond zijn nek.

‘Durf je het hier?’ Thomas keek me verwachtingsvol aan. Mijn blik gleed naar boven, naar de kamer van de kinderen. De blauwe luiken waren dicht. Ik wist dat we niets te vrezen hadden. Dat de kinderen niets konden zien als ze nog wakker zouden zijn. Toch stuitte dit idee me tegen de borst.

‘Ik weet het niet’, zei ik twijfelend. ‘Is dat wel een goed idee?’

Thomas keek me een tel aan. Dacht na. Toen knikte hij.

‘Ik begrijp wat je bedoelt. Het vóélt gewoon niet zo goed om het hier in het zwembad te gaan doen terwijl zij daar onschuldig liggen. Dat bedoel je toch, hè?’

Ik knikte. Zoals steeds begreep Thomas me bijna woordeloos.

‘Vind je het goed dat we het straks afmaken in bed?’ Ik knikte nogmaals.

Thomas kuste me opnieuw en draaide me rond in het water. Zo bleven we een hele tijd tegen elkaar aangeplakt in het duister, onder een wolkeloze sterrenhemel. Het was zalig. Precies wat we nodig hadden.

Ik werd diep in de nacht wakker. Het duurde even voor ik besepte waar ik was. Dat het bed waarin ik lag een vreemd bed was in een vreemd huis in een vreemd land. In het duister van de kamer probeerde ik Thomas naast me te lokaliseren. Ik draaide me om en ging tegen hem aan liggen. Mijn buik tegen zijn rug. Ik sloeg een arm over hem heen en zuchtte diep. Ik probeerde zijn ademhaling op te pikken, zodat ik het gevoel van onrust dat door mijn lijf pulseerde weer onder controle kon krijgen. Een tijdlang bleef ik zo liggen. In- en uitademend. Geconcentreerd op niets anders dan mijn ademhaling.

Een vaag geluid van ergens boven in het huis deed me opschrikken. Ik ging rechtop in bed zitten en luisterde geconcentreerd. Hoewel ik niets meer hoorde, voelde ik me toch niet op mijn gemak. Ik dacht aan de kinderen die boven alleen op hun kamer lagen. Ik wist dat ik niet mocht overdrijven, dat ik niet de overspannen moeder moest uithangen, maar tegelijk met die gedachte zat ook Isa in mijn hoofd en hoe dat was misgelopen. Zonder verder te twifelen stond ik op en knipte mijn bedlampje aan. Thomas had niets gehoord. Een blik op hem maakte me dat duidelijk. Hij sliep gelukzalig door alles heen.

Het was donker toen ik de woonkamer binnenging, slechts een beetje licht van buiten viel binnen. Ik liep geconcentreerd de trap op naar de slaapkamer van de kinderen, ondertussen alert voor nieuwe geluiden. Maar toen ik de kamer van de kinderen voorzichtig inging, zag ik onmiddellijk de twee contou-

ren van Anna en Jona in hun bed. Ik zei zachtjes om beurten hun naam, maar een reactie bleef uit. Er was niets aan de hand. Natuurlijk was er niets aan de hand. Toch liep ik even naar hen toe en stopte hen opnieuw onder. Ik trok de lakens recht en wreef even over hun hoofdjes. Ik voelde opnieuw aan het raam en dan pas liet ik hen alleen. Opgelucht dat er niets mis was.

Toen ik terug in de woonkamer kwam, besepte ik dat ik klaarwakker was. Ik vreesde dat wanneer ik weer in bed zou gaan, ik uren zou liggen draaien en keren. Ik liep naar de keuken en keek op de klok aan de muur. Het was kwart over twee; nog een lange nacht te gaan. Ik stond in dubio, overwoog om mijn laptop te nemen en iets te schrijven, maar tegelijk wist ik dat ook dat geen goede beslissing was. Als ik eenmaal aan het schrijven was, werd ik zo helder van geest dat ik de rest van de nacht helemaal niet meer zou kunnen slapen.

Ik nam een besluit. Ik liep naar de kast en zocht naar de port die Thomas had meegebracht van de winkel. Met een goedgevuld glas liep ik naar de deur van de patio, draaide de sleutel om en liep op blote voeten naar buiten. Meteen toen ik buiten kwam, viel er een verkoelende lucht op mijn lijf. Het deed mijn huid tintelen en ik ademde diep in.

Ik wandelde naar het zwembad, ging zitten en stak mijn benen in het water. Het water was lekker fris. Toen nam ik een stevige slok.

Ik liet me achteroverzakken tot ik plat op mijn rug lag, mijn benen nog steeds bengelend in het water. Ik keek naar de overvloedige sterrenhemel en zoals vaak wanneer ik ernaar keek, maakte het me triest. Melancholisch. Zonder het te kunnen belleten, sloop Isa in mijn gedachten.

Mooie, blonde, goedlachse Isa. Kuiltjes in haar wangen, ondeugd in haar ogen. Mijn God, wat had ik er veel voor over om haar even in mijn armen te kunnen nemen. Haar gewoon tegen

me aan te drukken, mijn neus te begraven in haar haartjes, mijn armen om haar heen te slaan en de geur op te snuiven die zo typisch was voor haar. De geur van appelshampoo en een fris briesje, gevangen in haar haar.

Als ik aan Isa dacht, moest ik mijn ogen sluiten, omdat de pijn nog steeds ondraaglijk was. Het was nu vier jaar geleden dat het gebeurd was, op het einde van een lange hete zomer, maar nog steeds voelde het bij momenten als de dag van gisteren. Het verlangen om haar weer in mijn armen te houden was schrijnend en nam nooit in kracht af.

De vrees dat een zo banaal ongeval ons zou kunnen overkomen, maakte vaak de grootste angst in me wakker. Doordat het noodlot zelfs in je eigen huis kon toeslaan, keihard en ongenadig, kon je geen minuut, geen seconde je concentratie verliezen. Dat bij elke handeling, hoe simpel ook, steeds de vraag op de achtergrond lag of er geen gevaar school in die handeling. Het besef dat het weer kon misgaan in een ogenblik van onoplettendheid was vermoeiend. Ondraaglijk vermoeiend.

Ik dacht zo vaak terug aan die avond. Waar het cruciale moment lag dat het was misgegaan. Waar we alerter hadden moeten zijn. Maar ach, het was een mooie zomeravond, waarschijnlijk een van de laatste waarvan we echt konden genieten dat jaar. Sara en Bart waren die avond op bezoek bij ons, samen met hun dochtertje Lore. Lore was even oud als Anna. Toen beiden twee jaar. Het was een zwoele zomeravond. We zaten buiten op ons terras op de binnenplaats van ons herenhuis. We hadden al een aantal glazen witte wijn gedronken. Van de olijven op tafel werd gretig gegeten. De kinderen verkozen chips.

Isa, Anna en Lore speelden met elkaar op de trampoline. Jona, toen nog maar een jaar, lag al in bed, met slechts een rompertje aan. De hitte van de laatste dagen was verschroeiend geweest en iedere avond zetten Thomas en ik alle ramen van de

eerste verdieping tegen elkaar open, op zoek naar een zuchtje wind dat verkoeling kon brengen op de van warmte doordrongen kamers. 's Nachts zetten we de ramen in kiepstand, zodat er ook dan lucht in kon.

We hadden iets te vieren die avond. Sara en Bart brachten ons het heerlijke nieuws dat Sara opnieuw zwanger was, van haar tweede. Ze was precies veertien weken ver, dus vonden ze het tijd worden om het nieuws aan de buitenwereld kenbaar te maken. Haar ouders en die van Bart hadden ze net op de hoogte gebracht, wij waren de volgenden die aan de beurt waren. Thomas was opgestaan en had een fles champagne uit de koelkast gehaald. We hadden er altijd een klaarliggen voor heuglijke gebeurtenissen en dit was er toch wel een. Speciale glazen werden tevoorschijn gehaald, de kurk knalde triomfantelijk door de lucht en het bruisende schuim werd gretig in de glazen geschonken. We klonken op hun geluk en tegelijk ook op dat van ons. De kinderen kregen kinderchampagne en de hele avond leek een perfect plaatje.

Rond negen uur hoorde ik het schrille geluid van Jona via de babyfoon. Verbaasd had ik op mijn uurwerk gekeken. Het was Jona's gewoonte niet om tijdens zijn slaap te huilen. Hij was een voorbeeldige baby. Die sliep van het moment dat je hem 's avonds neerlegde tot hij 's morgens tevreden wakker werd. En zelfs dat wakker worden deed hij met een glimlach.

Isa vroeg aan mij of ze al naar Jona mocht gaan, terwijl Sara en ik nog in gesprek waren. Thomas was al opgestaan om naar Jona te gaan kijken, maar toen Isa hem met grote ogen aankeek en 'Please, please, please' zei, smolt Thomas' hart en liet hij haar alleen gaan.

'Als het niet lukt, roep je maar via de babyfoon,' reageerde Thomas, 'dan kom ik je wel helpen.' Isa was met een grote glimlach en fonkelende oogjes vertrokken. Sara grinnikte hardop.

Zei dat die meiden van ons hun papa gemakkelijk om het vingertje konden winden en dat dit wat beloofde voor later. We hadden er allemaal goed om gegrinnikt, beseffend dat wanneer die meiden in hun puberteit zouden zitten, het alleen maar erger kon worden.

Het duurde even toen we gestommel op de babykamer hoorden. Isa's ernstige stemmetje weerklonk door Jona's klagelijke gejammer heen.

'Maar broertje, toch,' zei ze zoals een volwassene zou doen, 'heb jij zo'n verdriet, jongen?'

Thomas en ik keken elkaar glimlachend aan. Bart zei dat hij wenste dat Lore ook zo goed zou zorgen voor haar broertje of zusje, waardoor we onze aandacht voor de babyfoon verloren en niet meer luisterden naar de geluiden die er gedempt uit weerklonken. Thomas en Bart voerden een gesprek over het wel of niet willen weten wat het geslacht van hun tweede kindje zou zijn.

Door het gesprek heen hoorde ik plots Isa's stem weerklinken via de babyfoon. Het leek of ze riep. Ik spitste mijn oren en concentreerde me op de geluiden. Een tijdje hoorde ik niets, maar dan weerklonk haar stem opnieuw, luid en duidelijk. Ze riep iets. Ze riep iemand. Het hele gesprek was nu stilgevallen en Thomas en ik keken elkaar een tel verbaasd aan. Toen hoorde ik wat ze riep.

'Ruben! Joehoe Ruben, zie je mij?' Ik hoorde Isa nu duidelijk roepen en keek opnieuw naar Thomas. Begreep een tel niet wat er gebeurde.

'Roept ze nu naar Ruben?' vroeg ik hardop.

'Wie is Ruben?' reageerde Sara.

'De overbuurjongen', zei ik in gedachten verzonken. 'Kan ze die dan zien?' vroeg Sara verbaasd.

Haar woorden waren amper uitgesproken, of een gruwelijk

besef drong zich aan me op.

‘De ramen!’ riep ik terwijl ik opsprong. Ik keek Thomas verwijfeld aan. ‘Staan de ramen nog steeds open?’ Thomas dacht een tel na en knikte toen stom.

‘O mijn God’, riep ik en in twee stappen was ik binnen, liep ik op blote voeten de trap op, oplettend dat ik geen onverhoedse geluiden maakte, dat ik Isa niet liet schrikken. Toen ik Jona’s kamer binnenkwam, stond Jona breed glimlachend rechtop, zich vasthoudend aan de spijlen van zijn bed.

Ik keek naar het openstaande raam, met de gordijnen die lichtjes wapperden.

‘Isa?’ zei ik hardop. ‘Isa, waar ben je?’ Mijn stem klonk schrill. Ik hoorde het zelf en terwijl ik wachtte op een antwoord, stak Jona zijn handje uit en wees met een vingertje naar het raam. Zijn bedje stond aan de andere kant van de kamer, tegenover het raam. Alle warmte trok op dat moment uit mijn lichaam. Mijn hart sloeg een tel over. Ik deed een stap naar het raam, aarzelend.

‘I-A’, zei Jona achter me en opnieuw priemde zijn vingertje in de richting van het raam. Het was alsof alle kracht uit mijn lijf verdwenen was.

Ik trok de gordijnen opzij en leunde op de brede vensterbank voorover. Toen ik naar beneden keek, ontsnapte een geluid uit mijn mond dat niet meer menselijk was.

Daar beneden, op de stenen plavuizen van het trottoir, lag Isa. Ze lag op haar rugje, haar ogen ver opengesperd. Toen ik haar aankeek, wist ik het meteen. Ik wist meteen dat er hier geen weg meer terug was. Terwijl ik opnieuw haar naam gilte, de kamer uitliep, de trappen af, knapte er iets in mijn lijf. Ik zei steeds ‘Nee’. Steeds opnieuw, harder en sneller. Nee, nee, nee. Toen ik de voordeur van ons huis probeerde te openen, stond Thomas plots naast me.

‘Wat is er? Nanou?’ Hij keek me aan en zocht het antwoord op zijn vraag in mijn ogen.

‘Isa!’ snikte ik. Mijn stem brak af. Ik rukte de voordeur open, stormde de trappen af naar het trottoir.

Toen ik bij haar kwam en op mijn knieën naast haar viel, haar handje vastnam en keek naar het blauw van haar ogen, voor altijd gebroken, hief ik mijn hoofd en schreeuwde zo hard als ik kon. Thomas stond naast me en keek ontredderd naar het geknakte lichaam van ons dochttertje. Het ongeloof dat in zijn ogen stond, maakte me wanhopig, radeloos.

‘Doe iets’, riep ik. ‘Thomas, doe iets. Doe alsjeblieft iets.’ Ik trok Isa in mijn armen, probeerde de lichtjes die in haar ogen zaten weer te doen oplichten, maar wat ik ook deed, wat ik ook tegen haar zei, het mocht niet zijn, het was te laat.

Wij waren te laat.

Dat was wat er gebeurd was op een warme zomeravond eind augustus nu bijna vier jaar geleden, en nog steeds ging er geen dag voorbij dat ik niet aan Isa dacht. Ze zou nu acht zijn, naar het tweede leerjaar gaan. Ze had waarschijnlijk al kunnen lezen en schrijven. Had ondertussen leren fietsen zonder hulpwiel-tjes. Ze zou al verscheidene zwemdiploma’s hebben. Bij de turnclub gegaan zijn zoals ze toen al vaak gezegd had te willen doen. Ze zou, ze zou... De waarheid was dat ze nooit ouder zou worden dan vier jaar. Dat de Isa die wij ons zouden herinneren geen dag ouder werd. Dat haar jongere zusje en broertje ondertussen ouder geworden waren dan zij toen was. Dat dat zusje en broertje geen herinneringen meer hadden aan haar omdat zij toen zo jong waren. Zij moesten het doen met wat wij over haar vertellen, en zowel Thomas als ik wilden daar niet in overdrijven omdat we hun geen onnodig verdriet wilden aandoen. En we wilden al zeker niet dat Jona zich zou gaan afvragen of het door

zijn gehuil gekomen was dat Isa naar boven was gegaan en het noodlot zich voltrokken had. We hadden het er zelf al moeilijk genoeg mee gehad om onszelf of elkaar niets te verwijten. We bleven ons koppig voorhouden dat het een ongeval was.

Dat was niet altijd makkelijk op momenten wanneer je 's avonds wakker lag in bed en het hele gebeuren als een slechte film zich steeds opnieuw voor je ogen afspeelde. Wat als Jona niet gehuild had? Wat als Thomas was gaan kijken naar Jona in plaats van Isa? Wat als Isa Ruben niet gezien had aan de overkant van de weg in zijn tuin? Wat als we de ramen op tijd in kiepstand hadden gezet? Wat als we aandachtiger waren geweest toen we Isa konden horen via de babyfoon?

Door één verschrikkelijk moment van onoplettendheid, door een gebrek aan concentratie was het te laat, had het noodlot toegeslagen zoals we nooit hadden kunnen vermoeden.

Er trok een koude rilling over me heen die me deed huiveren. Ik ging overeind zitten en staarde in het blauwe water van het verlichte zwembad. Ik vroeg me af hoe het zou zijn als ik me in het water zou laten glijden. Gewoon mezelf onder laten gaan om nooit meer boven te komen. De leegte die Isa had achtergelaten, was zo schrijnend en pijnlijk dat het soms makkelijker leek alles achter te laten. De onbezorgdheid die ik in mijn dagelijkse bestaan had gehad, was weg. Weggevreten door het monster dat angst heette. Zou het werkelijk zo moeilijk zijn dit achter te laten?

Ik richtte mijn blik op naar het huis, keek naar de gesloten luiken waarachter Anna en Jona lagen. Een trieste glimlach kroop rond mijn lippen. Ik schudde mijn hoofd. Nee, ik kon het niet maken hen achter te laten. Wat moesten zij zonder moeder? Een moeder die zelf uit het leven gestapt was. Mijn blik gleed lager, naar het raam waarachter Thomas nietsvermoe-

dend lag te slapen. Wat zou ik hem aandoen als ik hem achterliet? Nee, ik moest bij hen blijven. Ik moest elke dag opnieuw naar hen kijken en weten wat ik wél nog had. Ik moest mijn zegeningen tellen en niet wat er niet meer was. Isa kwam niet meer terug. Nooit meer. Maar Anna, Jona en Thomas maakten van mij een gelukkig mens. Als ik hen zag lachen, besepte ik dat we het overleefd hadden. Iedere dag een beetje meer. De dagen van pijn werden minder. Ze zouden nooit helemaal verdwijnen, maar ik wist dat we op de goede weg waren. We hadden een tragedie doorstaan. Een tragedie die ons als man en vrouw uit elkaar had kunnen rukken, maar dat was niet gebeurd. *What doesn't kill you, makes you stronger.* Dat moest ik in mijn achterhoofd houden. Iedere dag opnieuw. Ieder moment dat ik het vechten soms moe was. Wij leefden nog en samen waren we gelukkig. Isa vergaten we nooit. Nooit. Ze zou altijd een plekje hebben in ons hart.

Ik nam opnieuw mijn glas port in mijn hand en met tranen in mijn ogen hief ik mijn glas op naar de sterrenhemel. 'Proost Isa, lieve schat. Mama houdt van jou!'

Het was iets na zevenen toen ik wakker werd. De lakens schuurden over mijn huid toen ik me wegdraaide van het binnenstromende licht. Mijn lichaam voelde stijf en stram en ik had het gevoel alsof mijn lijf geknakt was. Het duurde even voordat ik me realiseerde waarom ik me zo gebroken voelde. Maar dan dacht ik terug aan de afgelopen nacht en aan Isa en kneept ik mijn ogen pijnlijk dicht om de realiteit buiten te sluiten.

Zo bleef ik een hele tijd liggen. Mijn hoofd in het kussen ge-